

statsborgere eller personer med fast bopæl i vedkommende land til afsoning i hjemlandet.

Af art. 28 fremgår forudsætningsvis, at den domfældte kan søge om benådning eller formildelse af straffen i overensstemmelse med de regler, der gælder i fuldbyrdeslandet. Art. 28 bestemmer herefter, at fuldbyrdeslandets myndigheder skal underrette tribunalnet om ansøgningen, og at tribunalnet herefter har afgørelseskompetencen i sagen.

2.9. I art. 29 er der givet en ikke udtømmende opregning af de forpligtelser, der påhviler staterne som led i strafforfølgningen af krigsforbrydelser ved tribunalnet. Staterne skal således sikre, at mulige krigsforbrydere kan frihedsberøves og udleveres til strafforfølgning ved tribunalnet, ligesom de nationale myndigheder skal yde retshjælp, f.eks. i form af optagelse af vidneforklaringer, til brug ved bevisførelsen for tribunalnet.

2.10. Endelig er der i art. 30-34 fastsat visse generelle bestemmelser om bl.a. immunitet for ansatte ved tribunalnet, sæde for tribunalnet og udgifterne ved tribunalnets virke.

3. Indholdet af procesreglementet

Som nævnt under pkt. 1.3. og 2.6. indeholder statuttens art. 15 en bestemmelse, hvorefter dommerne ved tribunalnet selv fastsætter tribunalnets procesregler samt regler om bevisførelse i forbindelse med indledende retsmøder, domsforhandlinger og appelsager, godkendelse af bevismateriale, beskyttelse af ofre og vidner samt øvrige relevante anliggender.

Tribunalnet har i medfør af denne bestemmelse udstedt et procesreglement, der indeholder de nærmere regler om retsplejen ved tribunalnet. Herom henvises til lovforslagets bilag 2.

4. Dansk straffemyndighed

4.1. Spørgsmålet om tribunalnets konkurrerende straffemyndighed i forhold til de danske, retshåndhævende myndigheder bliver kun aktuelt i det omfang, de pågældende handlinger er undergivet dansk straffemyndighed.

Efter straffelovens § 8, nr. 5, hører under dansk straffemyndighed handlinger foretagne uden for den danske stat uden hensyn til, hvor gerningsmanden hører hjemme, »... når handlingen er omfattet af mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning.«

Formålet med bestemmelsen, der blev indsat i straffeloven ved lov nr. 322 af 4. juni 1986, er at muliggøre dansk ratifikation af fremtidige konventioner

eller andre mellemfolkelige aftaler, der indebærer en forpligtelse for Danmark til at skabe dansk, universel jurisdiktionskompetence med henblik på strafforfølgning af overtrædelser af vedkommende konvention uanset gerningssted og gerningsmandens nationalitet.

Strafforfølgning af udlændinge ved danske domstole i anledning af krigsforbrydelser begået i det tidligere Jugoslavien afhænger således af, i hvilket omfang der må antages at bestå en konventionsmæssig forpligtelse til retsforfølgning.

Om strafforfølgning af danske statsborgere eller af personer bosat i Danmark henvises til straffelovens § 7 og § 10, stk. 2.

4.2. Konventionen af 9. december 1948 om forebyggelse af og straf for folkedrab er ratificeret af Danmark ved kgl. resolution af 25. maj 1951. Konventionen er endvidere ratificeret af det tidligere Jugoslavien, jf. bekendtgørelse nr. 21 af 26. maj 1952. Om konventionen henvises desuden til lov nr. 132 af 29. april 1955 om straf for folkedrab.

Loven om straf for folkedrab indeholder ingen bestemmelser om universel jurisdiktionskompetence.

Strafforfølgning efter loven om straf for folkedrab og folkedrabskonventionen vil herefter alene kunne komme på tale i tilfælde omfattet af straffelovens § 7 og § 8, nr. 6. Sidstnævnte bestemmelse vedrører tilfælde, hvor udlevering af en udlænding til retsforfølgning i et andet land afslås af de danske myndigheder, uden at handlingen er omfattet af en mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning.

4.3. Genève-konventionerne af 12. august 1949 vedrørende beskyttelsen af ofre i væbnede konflikter er ratificeret af Danmark ved kgl. resolution af 14. juni 1951. Konventionerne er endvidere ratificeret af det tidligere Jugoslavien, jf. bekendtgørelse nr. 26 af 26. juli 1951. Disse konventioner indeholder i det væsentlige enslydende bestemmelser, hvorefter der består en forpligtelse til enten at iværksætte national retsforfølgning eller udlevering til en anden interesseret, kontraherende part til retsforfølgning, for så vidt angår visse grove overtrædelser af konventionerne. Om denne forpligtelse kan bl.a. henvises til konventionen om beskyttelse af civile personer i krigstid, art. 146-47.

Genève-konventionerne suppleres af to tillægsprotokoller af 8. juni 1977 om beskyttelsen af ofre i henholdsvis internationale og ikke-internationale, væbnede konflikter.